

ตากหญ้าเสียบนที่ยังมีแดด

เสียงเครื่องจักรตัดหญ้าดังหวิว ๆ อย่างว่าเรียงมาจากปลั๊กควายป่า
เก่าแก่ทางทิศใต้ของเพิงที่พัก ในที่ซึ่งหญ้าง้านสีน้ำเงินขึ้นอยู่
สูงและหนาที่บนนั้น พ่อกำลังตัดหญ้ามาตาก

ห้องฟ้าดูสูงลิบ และดูเหมือนสั้นพลั้อยู่เพราะความร้อน
ที่แผดเผาอยู่เหนือทุ่งหญ้า จึงเห็นแดดเป็นตัวระยิบระยับไปหมด
ดวงอาทิตย์ลอยไปกึ่งฟ้าแล้ว แต่แดดยังแผดเปรี้ยงเหมือน
ตอนกลางเที่ยงไม่มีผิด ลมพัดมาก็ร้อนผ่าว แต่พ่อยังจะต้อง
ตัดหญ้าอีกหลายชั่วโมงจึงจะหยุดพักผ่อนตอนค่ำคืน

ลอร่าโพงน้ำจากบ่อที่ตอนปลายหนองใหญ่มาถึงหนึ่ง เธอ
เอาน้ำราดเหยือกสีน้ำตาลนั้นเสียก่อน จนกระทั่งจับดูแล้วรู้สึก
เย็นมือ แล้วจึงกรอกน้ำเย็นใสสตนั่นลงในเหยือก ปิดฝาจุก
ให้แน่น แล้วหิ้วเหยือกออกเดินตรงไปยังทุ่งหญ้าแห้ง

ผีเสื้อตัวเล็ก ๆ สีขาวบินเป็นกลุ่ม ๆ อยู่เหนือทางเดิน
แมลงบ่อที่มีปีกบางใสแจ๋วไล่ตัววิ่งมาเร็วจี้ บนซังหญ้าแห้งซึ่ง

พอตัดเอาต้นไม้หมดแล้วนั้น ตัวโกเฟอร์ตัวลายๆ กำลังกระโดดอยู่เหียวๆ ทันใดนั้นมันก็วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตมุดลงรูหายไป แล้วลอร่าจึงเห็นเงาผ่านมาอย่างรวดเร็ว พอเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นนัยน์ตาและกรงเล็บของเหยี่ยวตัวหนึ่งอยู่เหนือศีรษะ แต่ตัวโกเฟอร์ตัวเล็กๆ ปลดตกัยอยู่ในรูของมันหมดแล้ว

พอดีใจเมื่อเห็นลอร่าหัวเหี่ยอกน้ำเดินมา พอลงมาจากเครื่องจักรตัดหญ้า แล้วเติมน้ำมันอีกใหญ่ “อา! ถูกกลางจุดทีเดียว!” พอพูดแล้วยกเหยือกนั้นตะแคงขึ้นดื่มอีก แล้วก็ปิดฝาจุกเอวาวงไว้ที่พื้นดิน เอาหญ้าที่ตัดไว้คลุมจนมิด

“แดดทำให้อยากได้หน่อไม้แขนงไม้มาบั้งรม” พอติดตลกที่จริงพอดีใจที่ไม่มีต้นไม้เลยเช่นนี้ ที่ในป่าใหญ่โน้นพอต้องคอยสับต้นไม้ที่แตกหน่อแตกแขนงทุกๆ ฤดูร้อน ที่นี้ในทุ่งกว้างดาโคตานี้ไม่มีต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว ไม่มีหน่อไม้แขนงไม้รมเงาที่ไหนก็ไม่มีสักแห่ง

“คนเราทำงานได้มากขึ้นถ้าได้มีอะไรมาบำรุงให้ชื่นใจเสียหน่อย!” พอพูดอย่างร่าเริง แล้วร้องหนุนให้กำลังใจแก่ม้าแซมและเดวิดก็ย่ำต่อไป ลากเครื่องจักรนั้นไป ไบมีดยาวๆ เป็นฟันเหล็กก็หมุนเรื่อยไป ตัดเอาหญ้าสูงๆ นั้นราบลงกับพื้นดิน พอนั่งตัวลอยสูงเด่นอยู่บนที่นั่งเหล็กที่โล่งแจ้ง ตามองดูหญ้ามือก็กุมคันโยก

ลอร่านั่งชุ่มอยู่ในพงหญ้า มองดูพอตัดหญ้าไปอีกรอบหนึ่ง ความร้อนระอุในที่นั้นมีกลิ่นหอมเหมือนเตาอบที่กำลังอบขนมปังอยู่ ตัวโกเฟอร์ตัวลายสีน้ำตาลสลับเหลืองวิ่งพล่านอยู่รอบๆ ตัวเธอ นกเล็กๆ บินโฉบไปโฉบมาแล้วโฉบไปเกาะต้นหญ้าที่โอนเอน จึงต้องคงตัวอยู่เบาๆ ภูการ์เตอร์ตัวลายๆ เลื้อยคดเคี้ยวผ่าน

ดงหญ้ามา ลอร่านั่งชันเข่าเอาคางเกยเข่า รู้สึกว่าตัวเองนี่คงใหญ่
เหมือนหนูเขา เมื่องูมันมาผงกหัวชูขึ้นดูกำแพงสูงคือกระโปรง
ผ้าดอกของเธอ

นัยน์ตากลมของมันเป็นประกายใสเหมือนลูกปัด แลบลิ้น
แลลิ้นๆอย่างรวดเร็วเหมือนไอน้ำที่เดือดพลุ่งออกมา งูสาย
สีสดนี้มีท่าทางนุ่มนวลอ่อนโยน ลอร่ารู้ว่างูการ์เตอร์จะไม่ทำ
อันตรายใครเลย และมีอยู่ในนาก็ดีมีประโยชน์ เพราะมันกิน
ตัวแมลงที่ทำอันตรายต่อพืชผล

มันยัดคอดลงต่ำๆ เรียดินอีก แล้วเอี้ยวตัวจนเป็นมุมฉาก
เลี้ยวกลับไป เพราะมันไม่สามารถจะปีนข้ามลอร่าไปได้ มัน
จะต้องเลื้อยอ้อมลอร่าหลีกหักเข้าไปในพงหญ้า

แล้วเครื่องจักรก็หมุนหวิวๆ ดังยั้งขึ้น ม้าก็เดินหวังๆ
มาช้าๆ เข้ากับจังหวะฝีเท้าของมัน เดวิดกระโดดตัวลอยเมื่อ
ลอร่าพูดขึ้นมาตรงเกือบจะไต่จมูกของมันนั่นเอง

“โว! หยุด” พ่อร้องอย่างตกใจ “ลอร่า! พ่อคิดว่าหนู
กลับไปแล้วเสียอีก มานั่งซุ่มอยู่ในพงเหมือนโกอยู่ทำไม”

“พ่อจ๋า” ลอร่าพูด “หนูช่วยพ่อตากหญ้าแห้งไม่ได้หรือจะ
นะจ๊ะ ให้หนูช่วยเถอะจ๊ะ พ่อ กรุณาเถอะนะจ๊ะ”

พ่อถอดหมวก เอามือเสยผมที่เปียกเหงื่อซุ่มจนผมชี้ขึ้น
ไปทั้งศีรษะ เพื่อให้ลมโกรกผ่านเส้นผมไปให้เย็นสบาย “หนู
ยังไม่โตพอ และยังไม่แข็งแรงพอ ลูกเอ๊ย”

“หนูอายุเกือบจะสิบสี่แล้วนะจ๊ะ” ลอร่าพูด “หนูช่วยได้
จ๊ะพ่อ หนูรู้ว่าหนูช่วยได้”

เครื่องจักรตัดหญ้านี้แพงมาก จนพ่อไม่มีเงินเหลือที่จะ
จ้างคนช่วย พ่อจะขอแลกเปลี่ยนแรงงานกับใครก็ได้เพราะ

เพิ่งมีคนอพยพมาอยู่ในดินแดนใหม่นี้ไม่กี่คนนัก และเขาก็ยังอยู่กับที่ดินของเขาทั้งหมดนั้น แต่พ่อก็ต้องการคนช่วยไถหว่าน
“เออ...” พ่อพูด “ก็อาจจะได้ เราจะลองกันดูก่อน ถ้าหนูพอจะช่วยได้ เออ! เราก็ตากหญ้านี้ให้เสร็จได้ตามลำพังเราเอง!”

ลอราสังเกตเห็นว่าความหนักใจของพ่อนั้นคลายลงไปในบัด
เธอก็รีบกลับมาที่เพิง มาบอกแม่

“เอ๊ะ ยังไงกัน แต่...แม่ว่า...อาจจะได้ละกระมัง” แม่พูดอย่างไม่สู้จะแน่ใจนัก แม่ไม่ชอบเห็นผู้หญิงทำงานในทุ่งนาชาวต่างประเทศเท่านี้ที่พากัน แม่และลูกของแม่เป็นผู้หญิงอเมริกัน ผู้หญิงไม่ควรต้องทำงานของผู้ชาย แต่ถ้าลอราไปช่วยตากหญ้าก็เท่ากับช่วยขบปัญหาที่หนักใจกันอยู่ แม่จึงตัดสินใจว่า “เอาซี ลอรา ถ้าหนูทำไหวก็ลองดู”

แคร์รี่กระตือรือร้นที่จะช่วย “ฉันจะเป็นคนเอาน้ำเย็นออกไปให้ดื่มเอง ฉันโตพอที่จะหิ้วเหยือกน้ำไหวแล้ว!” แคร์รี่อายุเกือบจะครบสิบขวบแล้ว แต่ร่างเล็กกว่าอายุมาก

“และฉันจะทำงานบ้านแทนเธอให้” แมรีอาสาอย่างปลานปลื้ม เธอภาคภูมิใจที่สามารถล้างชามและปูที่นอนได้ดีเท่าๆ กับลอรา แม่ว่าตาจะไม่เห็นอะไรเลย

แดดและลมร้อนทำให้หญ้าแห้งกรอบได้อย่างรวดเร็วจนพ่อไถขึ้นเก็บได้ในวันรุ่งขึ้น พ่อเอาสามง่ามไถขึ้นไว้เป็นกองยาวๆ แล้วก็ตะล่อมเข้าไว้เป็นลอมใหญ่ๆ และในตอนเช้ามีดวันรุ่งขึ้น ขณะที่แสงเงินแสงทองจับท้องฟ้าดูเย็นขึ้นอยู่และนกлар์คทุ่งกำลังร้องเพลง ลอราก็ขึ้นเกวียนซึ่งเอาไม้ระแนงติดกันเป็นคอกสูงสำหรับบรรทุกหญ้านั้นไปในทุ่งกับพ่อ

ณ ที่นั้น พ่อเดินไปข้างๆ เกรียน จูงมาให้เดินผ่านเข้าไป
ในระหว่างแนวที่พ่อกองหญ้าไว้เป็นแถวๆ พอถึงลอมหญ้า
ลอมหนึ่งพ่อก็ดึงมาให้หยุด แล้วคู้หญ้าแห้งโยนขึ้นไปบน
เกรียน หญ้าปลิวข้ามรั้วไม้ระแนงลงไปทับๆ กันอยู่หลวมๆ
ลอร่าเป็นคนยำ กระต๊อบๆ หญ้ามันลงไปให้ทับกันแน่น เธอ
ต้องยกเท้ากระต๊อบเหยียบย่ำลงไปจนสุดกำลังที่ขาของเธอจะมี
แรงทำได้ ขณะที่สามง่ามคู้หญ้าโยนลงมาไม่หยุดหย่อน เธอ
ก็ยำไปยำมาในเกรียนที่กระดอนโครมๆ แล้วเกรียนก็ไปจอด
ที่กองหญ้าแห้งกองต่อไป พ่อก็โยยหญ้าโยนลงมาทางอีกด้าน
หนึ่งของตัวเกรียน

ข้างใต้เท้าของเธอนั้น หญ้าแห้งสูงขึ้นมาทุกทีๆ ต้องย่ำ
ลงไปให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ย่ำไปๆ ขึ้นๆ ลงๆ ให้เร็วและแรง
ขาของเธอต้องยกขึ้นๆ ลงๆ อยู่เรื่อยๆ ย่ำไปตามความยาวของ
เกรียน แล้วย่ำกลับมาอีก แล้วก็ย่ำไปตามขวาง แดดร้อนจัด
ยิ่งขึ้น กลิ่นหญ้าแห้งก็ฟุ้งขึ้นมารุนแรง ข้างใต้เท้าของเธอ
กองหญ้าอ่อนเป็นสปริงยวบๆ และหญ้าก็ปลิววนผ่านขอบรั้ว
ที่กั้นรอบเกรียนขึ้นมายุ่งๆ

ตลอดเวลานี้ ตัวเธออยู่สูงขึ้นมานอกหญ้าที่ย่ำไว้จน
ศีรษะพ้นขอบรั้วเกรียนขึ้นมาแล้ว ถ้าหยุดย่ำก็อาจมองดูทุ่ง
กว้างได้อย่างสบาย แล้วรั้วเกรียนนั้นก็บรรจหญ้าจนเต็ม แต่
หญ้าก็ยังปลิววนมาอีกเรื่อยๆ ไม่ขาดสายจากปลายสามง่าม
ของพ่อ

ตอนนี้ลอร่าอยู่สูงขึ้นไป และหญ้าแห้งที่ลื่นนั้นก็ไหลลื่น
ลงไปรอบๆ ตัว เธอต้องย่ออย่างระมัดระวัง หน้าและคอเปียก
เหงื่อชุ่มโชก และไหลไปตามหลัง หมวกผ้าสำหรับใส่กันแดด

ห้อยร่องแรงอยู่ด้วยมีสายโยงอยู่รอบคอ ผมเปียก็หลุดลุ่ย ผมยาวสีน้ำตาลของเธอปลิวกระจัดกระจายอยู่กลางสายลม

แล้วพ่อก็ก้าวเท้าเหยียบขึ้นมานบนเกวียน ทำอีกข้างหนึ่งเหยียบอยู่บนสะโพกอันกว้างของเดวิด แล้วพ่อก็ป็นขำหัวเราะเข้ามายืนอยู่บนกองหญ้า

“หนูทำงานได้ดีมาก ลอรา” พ่อชม “หนูอย่าเหยียบเสียจนแน่นเอียด จนเราได้หญ้ามากมายทีเดียวบนเกวียนนี้”

ลอรา นั่งพักไปบนกองหญ้าที่อุ่นและคันยุบยิบนั้น ขณะที่พ่อขับเกวียนไปที่จุดที่ใกล้ๆ คอกสัตว์ แล้วเธอจึงเลื่อนตัวไถลเลื่อนลงไปนั่งอยู่ในที่ร่มข้างๆ เกวียน ให้เกวียนบังแดดให้ พ่อเอาสามง่ามค้ำหญ้าแห้งลงจากเกวียนพอควร แล้วก็ลงมาเกลี่ยหญ้านั้นให้สม่ำเสมอ เป็นฐานสำหรับที่จะกองหญ้าขึ้นไปให้เป็นลอมสูง พ่อป็นขึ้นไปบนเกวียนอีก แล้วเขี่ยหญ้าลงมาอีก แล้วก็ต้องป็นกลับลงมาเกลี่ยให้สม่ำเสมอบนกองหญ้าที่พื้นดิน แล้วย่ำลงไปให้แน่น

“หนูเกลี่ยได้จะพ่อ” ลอราบอก “พ่อจะได้ไม่ต้องป็นขึ้นป็นลง”

พ่อปิดหมวกให้เลยไปทางข้างหลัง ยืนเท้าสามง่ามพักอยู่ครู่หนึ่ง “จริง งานกองหญ้าแห้งเป็นงานที่ต้องทำกันสองคนนี่เป็นความจริง” พ่อพูด “ถ้าทำอย่างนี้ก็เสียเวลามาก ถ้าหนูเต็มใจช่วย หนูก็ช่วยได้มาก แต่หนูยังไม่โตพอนี่ลูกพ่อ” แต่แล้วลอรา ก็ทำให้พ่อพูดออกมาได้ว่า “เอ้า ดูกันไปก่อน” แล้วเมื่อไปช่วยกันขนหญ้ามาอีกเที่ยวหนึ่งแล้ว พ่อก็ส่งสามง่ามให้ลอราลองทำดู สามง่ามนั้นยาว สูงกว่าตัวเธอ จึงเกะกะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะถนัด ดังนั้นเธอจึงถือสามง่าม

เก๋ๆกั๊งๆ แต่ในขณะที่พ่อค้าโยนลงมาจากเกวียนนั้น เธอเกลี้ยมันอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วเดินเข้าไปรอบๆกองหญ้า นั้น เหยียบให้มันแน่นลงไป ทั้งๆที่เกลี้ยไว้อย่างดีที่สุดแล้ว พ่อก็ต้องมาเกลี้ยเองอีกเมื่อจะเอาหญ้าเที่ยวต่อไปมากองทับลงไปอีก

ตอนนี้แดดและลมร้อนจัดขึ้น และขาของลอว์าก็สิ้นขณะที่ใช้ขานั้นกระเทียบหญ้าแห้ง เธอตั้งใจที่มีโอกาสได้นั่งพักครู่หนึ่ง ขณะที่เดินทางจากทุ่งมากองหญ้าใกล้คอกสัตว์ เธอกระหายน้ำ แล้วก็ยิ่งกระหายมากขึ้น และมากขึ้นทุกทีจนคิดอะไรไม่ออก รู้สึกแต่ว่าคงจะเป็นเช่นนี้เรื่อยไปไม่มีสิ้นสุดจนกระทั่งถึงเวลาสิบโมงเช้า แคร็กก็หัวเหยือกน้ำมา มีน้ำมาลักรึ่งเหยือก

พ่อบอกให้ลอว์าดื่มก่อน แต่อย่าดื่มให้มากนัก ไม่มีอะไรอร่อยเท่ากับความชุ่มชื้นเย็นฉ่ำที่ไหลซาบซ่านลงไปตามลำคอ พอได้ลิ้มรสเธอก็ซังกัดด้วยความประหลาดใจ แคร็บมือหัวเราะว่า "อย่าบอกลอว์า อย่าบอก ให้พ่อลองชิมดูเองก่อน!"

แม่ได้ส่งน้ำขิงมาให้ แม่เอาน้ำตาลละลายในน้ำบ่อที่ใสเย็นเติมน้ำส้มชนิดหน้อยให้รสแหลม แล้วใส่น้ำขิงมาหลายๆเพื่อให้ร้อนท้องวาบๆ จะได้ดื่มได้จนหายอยากน้ำ น้ำขิงจะไม่สะอาดเหมือนน้ำเย็นเปล่าๆ เมื่อดื่มมากๆในเวลาร้อนจัดๆอย่างนี้ นี่เป็นการฉลองที่ทำให้วันธรรมดากลายเป็นวันพิเศษไป เพราะวันนี้เป็นวันแรกที่ลอว์าออกมาช่วยโกยหญ้าแห้ง

เกือบเที่ยงก็ขนหญ้าได้จนหมด และเอามากองไว้ได้จนเสร็จ พ่อโกยหญ้าขึ้นไปกลบตอนข้างบนเองเพราะต้องใช้ความชำนาญที่จะพุนหญ้าตรงยอดให้ดีเรียบร้อย เพื่อกันไม่ให้

ฝนร่วงไหลซึมลงไปในกองหญ้า

อาหารกลางวันพร้อมอยู่แล้วเมื่อกลับมาถึงเพิงที่พัก แม่ มองดูลอว์อย่างถึถ้วนพิณิจพิเคราะห์ แล้วถามว่า “งานหนักเกินไปสำหรับลูกไหมคะ ชาร์ลส์”

“โอ ไม่หรอกจ๊ะ! แกแข็งแรงราวกับม้าฝรั่งเศส แกช่วยฉันได้มากทีเดียว” พ่อว่า “ถ้าทำคนเดียวก็ต้องเสียเวลาทั้งวัน แต่ตอนนี้ฉันมีเวลาตั้งแต่บ่ายจนค่ำที่จะกลับไปเยี่ยมหญ้าได้อีก”

ลอว์ภูมิใจมาก เธอปวดแขน ปวดหลัง ปวดขา และในคืนวันนั้นขณะที่อยู่บนเตียงนอน เธอปวดร้าวไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว ปวดรุนแรงจนน้ำตาไหลพรากๆออกมาเอง แต่เธอไม่บอกใครเลย

พอพ่อตัดและเกลี่ยหญ้าตากไว้พอสำหรับจะขนเอาไปกองได้อีกกองหนึ่งแล้ว พ่อก็บอว์ว่าช่วยกันขนไปกองอีก แขนและขาของลอว์เคยชินกับงานนี้เสียแล้วจึงไม่ปวดรุนแรงนัก เธออยากจะได้เห็นกองหญ้าที่เธอเองเป็นผู้ช่วยทำให้สำเร็จ เธอช่วยพ่อกองหญ้าไว้ที่ข้างประตูคอกสัตว์ข้างละกอง แล้วเอาไปกองไว้เป็นกองยาวที่บนหลังคาคอกสัตว์ซึ่งเป็นโพรงดินนั้นด้วย นอกจากนั้นยังกองไว้เป็นกองใหญ่ๆอีกสามกอง

“เฮลละ ตอนนี้หญ้าในที่ดอนก็ตัดหมดไปแล้ว พ่ออยากจะได้หญ้าในหนองมาไว้บ้าง” พ่อพูด “ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอะไร ได้เปล่าๆ บางทีเราอาจจะขายได้เงินถ้ามีผู้อพยพมาที่นี่อีกในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้”

ดังนั้นพ่อจึงตัดหญ้าในหนองใหญ่ ซึ่งเป็นหญ้าหยาบต้นสูง แล้วลอว์ก็ช่วยพ่อกองหญ้า หญ้าชนิดนี้หนักกว่าหญ้าง้าน สีส้ำเงิน เธอจึงใช้สามง่ามโกยไม่ไหว ได้แต่ช่วยย่ำเท่านั้นเอง

วันหนึ่งเมื่อพ่อตะเกียกตะกายปีนขึ้นไปอยู่บนกองหญ้าที่
บนเกวียนแล้ว ลอว์ก็เตือนพ่อว่า “พ่อลืมหญาแห่งทั้งไวโนน
อีกหยอมหนึ่งแน่จะ พ่อ”

“ลืมหหรือ!” พ่อพูดอย่างประหลาดใจ “ไหน”

“โนนังจะ ในพงหญ้าสูงๆโนนังจะ”

พ่อมองตามมือเธอชี้แล้วพูดว่า “นั่นไม่ใช่กองหญ้าหรือลูก
นั่นมันรังหนูน้ำต่างหากละ” พ่อจ้องดูอีกครู่หนึ่ง “ต้องไปดู
ให้ใกล้สักหน่อย” พ่อพูด “อยากไปด้วยกันบ้างไหมละ ให้มา
มันคอยอยู่ก่อน”

พ่อบุกเข้าไปในพงหญ้าสูงหยาบๆ ลอว์ตามหลังติดๆ
เข้าไป พื้นดินที่ได้เท่านั้นหยุ่นเขละๆ มีน้ำขังเป็นแอ่งๆอยู่
ระหว่างรากหญ้า ลอว์มองเห็นแต่หลังพ่อและหญ้าที่ล้อมรอบ
ตัวสูงท่วมศีรษะ เธอก้าวเท้าไปอย่างระมัดระวังเพราะพื้นดิน
แฉะเข้าทุกที ทันใดนั้นก็เห็นน้ำแผ่นกว้างเป็นประกายอยู่เบื้องหน้า
เป็นบ่อน้ำใสวาววับ

ตรงริมบ่อน้ำนั้น รังหนูน้ำตั้งอยู่ มันสูงท่วมศีรษะลอว์
และใหญ่เกินโอบ ข้างๆรังและหลังคากลมมนขรุขระและแข็ง
เป็นสี่เทา หนูน้ำเคี้ยวหญ้าจนขาดป็นแล้วเอาผสมกับโคลนใช้
เป็นปูนก่อบ้านของมัน มันสร้างบ้านของมันอย่างหนาแน่น
มันคงและเกลี้ยงเกลา หลังคาก็กลมมน น้ำฝนไหลอาบไปได้
เป็นอย่างดี ไม่มีรั่วไม่มีซึม

บ้านหนูน้ำนี้ไม่มีประตู ไม่มีทางเข้าทางออกทางไหนทั้งสิ้น
ตามกองหญ้ารอบๆบ้านแถวๆนั้น และตามริมบ่อเป็นโคลนและ
แต่ไม่มีรอยเท้าอยู่เลย ไม่มีอะไรที่จะบอกว่าหนูน้ำเข้าบ้านหรือ
ออกจากบ้านได้ทางไหน อย่างไร

พอบอกว่า ภายในผาผนังที่หนาและแน่นทึบของมันนั้น หนูนํ้ากำลังนอนหลับอยู่ แต่ละครบควรวัดอยู่ในห้องเล็กๆ ของมันครีวละห้อง แต่ละห้องมีหญ้านุ่มๆ ฟูพูน และแต่ละห้องมีประตูกลมๆ ออกไปสู่ห้องโถงใหญ่ซึ่งพื้นลาดต่ำลึกลงไปทางเดินในห้องโถงนี้ลาดโค้ง และผ่านตลอดทั้งบ้านจากที่สูงลงไปหาที่ต่ำ และทางเดินนั้นไปจบลงตรงน้ำที่ดำมืด ที่ตรงนั้นเป็นประตูหน้าบ้านของหนูนํ้า

พอพระอาทิตย์ตกดิน หนูนํ้าก็จะตื่นนอน วิ่งเตาะเตาะลงไปตามทางเดินในห้องโถง ซึ่งพื้นนั้นลื่นเรียบเป็นโคลนเหนียวมันไหลออกไปสู่ลำน้ำดำมืดและไปไหลขึ้นบนผิวน้ำที่กลางสระ ภายใต้ห้องฟ้าที่กว้างเว้งว้างและมีดมืดมิดในตอนกลางคืน ตลอดคืนนั้นทั้งคืนมันจะว่ายน้ำและเล่นอยู่ตามชายน้ำท่ามกลางแสงดาวหรือแสงจันทร์ เลี้ยงชีวิตด้วยรากไม้หรือก้านหรือใบของต้นไม้น้ำ และหญ้า พอแสงเงินแสงทองขึ้นรำไรเป็นเงาสีเทาวิ้งๆ รางๆ มันก็ว่ายน้ำกลับบ้าน มันดำน้ำแล้วไปโผล่ขึ้นที่ประตูบ้านของมัน ตัวมันเปียกโชก แล้วก็วิ่งไปตามทางเดินที่ลาดสูงขึ้นไป แต่ละตัวไปเข้าห้องส่วนตัวของมันที่เอาหญ้านุ่มๆ ฟูพูนไว้ แล้วก็ขดตัวนอนอย่างสบายอยู่ในนั้น

ลอร่าเอามือวางทาบบนที่ผาบ้านของมัน ปูนหยาบๆ นั้นร้อนเพราะตากลมร้อนและแสงแดด แต่ภายในกำแพงที่หนาทึบนั้นคงจะมีดตื้อ และอากาศในนั้นคงจะเย็น ลอร่าชอบคิดว่าภาพว่าหนูนํ้ามันนอนขดอยู่ภายในนั้นอย่างไร

พอโคลงศิโรราบไปมา “ปีนี้จะต้องหนาวอย่างทารุณที่สุดที่เคย” พ่อพูด ท่าทางไม่สบายใจเพราะเกรงเหตุการณ์ภายนอก “ทำไมล่ะจ๊ะ ทำไมพ่อทราบล่ะจ๊ะ” ลอร่าซักอย่าง

ประหลาดใจ

“ฤดูหนาวคราวหน้าจะหนาวมากหนาน้อยแค่ไหน หนูน้ำก็จะสร้างกำแพงบ้านของมันหนาขึ้นเท่านั้น” พ่อบอก “พ่อไม่เคยเห็นหนูน้ำสร้างบ้านแข็งแรงแน่นหนาเท่าบ้านหลังนี้เลย”

ลอว์มองดูรังหนูน้ำนั้นอีก มันทั้งแน่นหนาและใหญ่โต แต่ว่าแตกแตกจำเผลอไหลลงของเธอด้านเสื้อผ้าดอกสีจางๆ ซีดๆ นั้นลงไปถึงเนื้อ และลมร้อนก็พัดมาทำให้ร้อนผ่าวๆ เผลอผลาญหญ้าที่ยืนต้นตากแดดอยู่นั้นจนระอุและส่งกลิ่นไหม้ๆ ออกมารุนแรง กลบกลิ่นโคลนเปียกๆ ฉะๆ ที่ในหนองนั้นจนหมดสิ้น ลอว์จึงนึกไม่ออกว่า น้ำแข็ง หิมะ และความหนาวที่โหดร้ายทารุณนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร มองไม่เห็นหนทางเลย

“หนูน้ำมันรู้ได้ยังไงจะพ่อ” เธอถาม

“พ่อก็ไม่ทราบว่ามันรู้ได้อย่างไร” พ่อพูด “แต่มันรู้จริงๆ พระเป็นเจ้าท่านบอกมันนะซี พ่อว่า”

“แล้วทำไมท่านไม่บอกเราบ้างล่ะจ๊ะ” ลอว์อยากจะทราบ

“เพราะว่า” พ่อตอบ “เราไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน เราเป็นมนุษย์ และก็อย่างที่เขากล่าวไว้ในบทความประกาศเอกราชของเรานั้นยังไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้าท่านสร้างเรามาให้เป็นอิสระเสรีนั้นหมายความว่าเราต้องคุ้มครองรักษาตัวเราเอง”

ลอว์พูดเสียงแผ่วๆ ว่า “หนูคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าท่านคุ้มครองรักษาเราเสียอีก”

“ท่านก็คุ้มครองรักษาเรา” พ่อพูด “ตรงใดที่เราทำสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ท่านก็ได้ให้มนุธรรม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และมันสมองแก่เราแล้วนี่ ให้เรารู้ว่าอะไรถูกอะไรดี แล้วท่านก็ปล่อยให้เราทำอะไรได้ตามใจชอบของเราเอง นี่แหละเป็น

ข้อแตกต่างระหว่างมนุษย์เรากับสิ่งอื่นๆ ที่ท่านสร้างขึ้นมา”

“หนูน้ำมันทำอะไรตามชอบใจของมันไม่ได้ขึ้นหรือจะ” ลอว์ถามด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ได้จะลูก” พ่อตอบ “พ่อไม่ทราบว่ามันถึงทำไมไม่ได้ แต่หนูก็เห็นอยู่แล้วว่ามันทำไมไม่ได้ ดูรังของมันสิ หนูน้ำต้องสร้างรังของมันแบบนี้ทั้งนั้น มันต้องมีบ้านอยู่เป็นแบบนี้ และก็จะอยู่อย่างนี้เรื่อยไป เห็นได้ชัดว่ามันสร้างบ้านแบบอื่นไม่เป็น แต่คนเรานั้นสร้างบ้านได้ทุกชนิดทุกแบบ สดแล้วแต่ใครจะคิดได้ว่าจะสร้างเป็นแบบไหน ดังนั้นถ้าหากว่าบ้านของเราไม่คุ้มแดดคุ้มฝน ป้องกันดินฟ้าอากาศไม่ได้ ก็เป็นเรื่องของเราเองที่ไม่ระมัดระวังทำให้ดี เพราะเราเป็นอิสระเสรี ไม่ต้องคอยพึ่งอาศัยใคร”

พ่อยืนหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้า “มาเถอะลูก เราควรตากหญ้าเสียนะที่ยังมีแดด” (เป็นคำสุภาษิต หมายความว่าอย่าปล่อยเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ จะเสียการ)

พ่อหลัวตา และลอว์ก็หัวเราะ เพราะพระอาทิตย์กำลังส่องแสงแผดจ้าอย่างเต็มที่ แต่ในตอนบ่ายวันนั้นทั้งสองพ่อลูกเงียบขี้นกันไป

หนูน้ำมันมีบ้านที่อบอุ่นอยู่เพราะกำแพงหนามากพอที่จะป้องกันความหนาวและหิมะ แต่บ้านเพิงของพ่อทำด้วยไม้กระดานแผ่นบางๆ และไม้นั้นหดตัวเพราะถูกความร้อนแผดเผา ในฤดูร้อนคราวนี้ จนกระทั่งไม้เล็กที่จิมเอาไว้มารอยต่อของไม้กระดานที่แยกตัวห่างออกไปนั้นไม่สามารถจะอุดรอยโหว่ต่างๆ ตามฝา ไม้กระดานและกระดานขาบน้ำมันดินไม่สามารถทำให้บ้านนี้อุ่นได้ในฤดูหนาวถ้าอากาศหนาวจัด